

Антун Тркуља

ИЗВОРИ ПРЕСУШУЈУ НА КРАЈУ ПУТА

У нама бди сенка далеких светова.

ВРЕМЕ ЈЕ ЗИД СНА И БИВАЊА

Време је зид сна и бивања. Између —
дани и ноћи — ткачи у пролазности.

Зри реч као плод.

Понекад осећамо облаке у очима. Научили
смо бежати од немоћи.

Научили смо — слике хитнуте од нас —
у нове слике се забадају.

Научили смо хиљаде тајни а све је то
само шака песка — у пустињском сату сазнања.

*

ПРОЛАЗИ НОЋ У КОЈОЈ БЕЈАСМО ДЕЦА

Пролази ноћ у којој бејасмо деца.

Пролази и не зауставља се на реци
скамењеној.

*Изнад кровова очију све ће постати
тишина, шума угљенисана.*

*Човек се поистовећује са стаблом
корен пушта изнад земље и пре великих
киша — ветрови ће га однећи . . .*

РАЗОБЛИЧАВАМ СЕНКЕ

*Разобличавам сенке између чела и
потилка.*

*Оживљавам тражења у лету разбијене
ватре.*

Слутиш да небо прима наше поруке.

*Када ми годови чела прозову име у
простор, када изнад нас засијају гра-
дови у покрету — рећи ћу: — открио сам
те тајно на пропутовању.*